

POVOLÁNÍ

ANEB

VŠÍM ČÍM JSEM BYL

BYL JSEM RÁD

Přišlo jsem na svět v Adventu roku 1951, jako druhé dítě manželů, lékařů interního oddělení nemocnice na Žlutém kopci v Brně. Po mně se pak ještě narodil bratr Jirka a sestra Maruška. První ze všech sourozenců spatřila světlo tohoto světa Hela, s kterou jsme si pak nejlépe rozuměly.

Žili jsme v krásné velké vile se zahradou, jež nechal vystavět pro svou jedinou dceru - babičku Miladu, pradědeček Karel. V přízemí bydlela rodina tatínkovy sestry Mananky s dvěma dětmi, Tomášem a Katkou, s kterými jsme si hrávali na zahradě a také samozřejmě vyváděli různé nezbednosti.

Zahrada byla rozlehlá, plná ovocných stromů a keřů, rostly tam také jahody a květiny, o které pečovala naše maminka.

Ráj pro nás děti! Zde jsme prožívali nezapomenutelné společné chvíle, hráli si a dováděli.

Já jsem vždy velmi ráda zpívala.

V prostřed zahady byla betonová plocha ve tvaru kola. Chodila jsem s rukama v bok dokola a zpívala a zpívala. Jednu písni za druhou a z plna hrdla.

To mi však zřejmě nestáčilo, neboť ještě večer, uložena v postýlce pokračovala jsem ve své produkci. Sestra Hela nemohla spát a vždy mne pro to hubovala.

Později jsme zpívaly spolu a drojhalasné, různé oblíbené písničky, což nám velmi ulehčovalo naší tvrdou domácí práci, jíž bylo ustýlání posteli, umývání a utírání nádobí.

Zahrada nám sloužila také jako divadelní scéna.

Vymysleli jsme různá představení, vždy pečlivě nacvičili, byly i kostýmy a rekvizity a toto jsme pak předváděli sousedům, kterým jsme předtím prodali vstupenky a pozvali je na naše vys-

Każdý z nás
měl svůj strom...

toupení. Vrcholem mé exhibice pak byly „evíky na višni.“ Vylezla jsem na můj strom, neboť každý z nás měl svůj strom, zavěsila se nohama za větve, optimálně k tomuto účelu trarovane a visela hlavou dolů. V této poloze jsem setrvala několik vteřin, dlouho však se pak cítila jako hrdinka.

Zahrada byla svědkem i našich prvních řečí a pletářských pokusů. Měli jsme dvě party. Kluci byli PŠNM - parta štíří na medvídky a my dívčata PPPP - parta pletení pro panenky. Vznikaly dočela pěkné modely.

Když bylo horko, nalila nám maminka do neek studenou vodu a přikázala, abychom ji nechali sluncičkem trochu ovlážit. Než se však otočila, byla jsem v neekách a veselé stříkala kolem sebe a výskala. Snad to byly mé první zkušenosti pozdějsího ovlážování a zimního plavání.

Často jsme v kořenech stromů stavěli zahradky, či pelíšky pro zvířátka, do kterých jsme snášeli zásoby na zimu. Natrhali a nahosili různé druhy ovoce které zahrada poskytovala a ošlechávali netrpělivě Dědečka Mecháčka, který nás za to pochválil.

O letních a zimních prázdninách jsme jezdívali s rodiči do Velkých Karlovic. V zimě se učili lyžovat na místních kopečích bez vleků, v létě chodili na tůry, když se koupali v řece Bečvě.

„Hledáme mladší dorostenky pro vestařský oddíl Zbrojovka Brno,“ přečetl jednou večer tatínek inzerát nějakých brněnských novin. Sám kdysi v mládí resloval, proto že nepřehlédl tuto výzvu. „Hura, budu reslovat,“ vyskočila jsem. Nikdo nebyl proti. A tím se započala nová etapa mého života.

Hned následující sobotu mě tatínek doprovodil do Pisárek k řece Svatce, kde se už pomalu scházely mladé adeptky veslování.

Evu přivedli rodiče až druhý den. Zprvu jsme se na sebe mráčily, ale velmi brzy se z nás staly kamarádky na život a na smrt.

Trénovaly jsme poctivě a s nadšením, které bylo odměněno medailemi na závodech čtyřek a osmiveslic.

Také jsme vyrádely různé „kousky“, ale vcházely jsme právě do puberty a tak se není čemu divit. Pro nás dvě bylo důležité, že „se máme“ a že si rozumíme.

Občas jsem stríhávala kluky na verláku „na ježka“, to jest na sílu jednoho mého prstu. Nabídla jsem Evě, že ji také ostríhám, jestli chce. A ona kupodivu chtěla. Měla krásné černé vlnité vlasy po ramena. Nevím už dnes, proč jsem jí to tenkrát navrhla, ale skutečně jsem ji ostríhala na sílu mého prstu, místy ani to ne. Její maminka plakala.

Skončilo období základní školy

a bylo třeba rozhodnout se, co bude dál. Stále ještě jsem nevěděla, co vlastně chci dělat. Nejraději bych uměla a dělala všechno. Bavilo mě šít, vařit, stríhat vlasy, ale nejvíce měd kreslit. A tak jsem se po vzoru své starší sestry přihlásila na Střední uměleckoprůmyslovou školu, kam jsem byla přijata na oddělení Grafika. Eva odešla studovat mimo Brno a tak jsme se na čas rozloučily nejen spolu, ale i s veslováním.

Já jsem tedy zůstala v Brně a brzy začala objevovat jeho „poklady“ dosud nepoznané.

Do školy jsem chodila ráda, avšak polední přestávky, které lákaly možnosti zajít se spolužáky do kavárny či hospody mi dodávaly pocit jakési svobody a to mě opravdu bavilo. Mnohokrát se mi pak už nechtělo vrátit na odpolední vyučování...

Stále jsem nostalgiicky vzpomínala na čas strávený na vodáku. Proto to ani moc dlouho netrvalo a byla jsem tam zpět. Tentokrát už ne na Zbrojovce, ale stala jsem se členkou Lodních sportů Brno. Bohužel bez Evy. Zato jsem se tam seznámila s mladíkem, který se později stal mým mužem a je jím dodnes.

Kromě vodováni mě lákaly i jiné sporty. Nejaký čas jsem hrála badminton, ale nebyla jsem dostatečně mrštná a v řechy zápasu jsem prohrála.

S otužováním to vypadalo nadějněji. Nohit se do ledové vody zelenou zimu bylo vzrušující, v létě se plavaly maratony, ženy 5 km, muži 10 km. Pro tento sport jsem zlákala i svého budoucího muže, který se však nestal takovým nadšencem pro ledovou vodu jako já.

Aby toho všechno náhodou nebylo málo, nadchla jsem se v té době také pro tramping.

Jednoho letního večera, vracejíc se domů, zaslechla jsem libé zpěvy i tony kytary.

Seděli v zahradní restauraci nedaleko našeho domu, hráli a zpívali tak nadherně, že jsem se od nich nemohla odtrhnout. Zůstala jsem s těmito trampy až do zavírací doby a byla „jejich.“

Od té doby jsem nevynechala žádnou „slezinu“ - pravidelnou trampskou schůzku konanou v některé hospodě, kde se zpívalo a hrálo, ani „potlach“ - setkání trampů v přírodě u ohně. Byly to víkendové akce tyto potlachy a já na ně přizvala i jednu svou spolužádku, která pak pravidelně jezdila s námi.

Je naštědri, že se tyto moje libuštky odrazily na studiu, které jsem díky jim zanedbávala.

Není proto divu, že mě ředitelství uměleckoprůmyslové školy ze studia vyloučilo. Ve třetím ročníku.

Ani mi to moc nevadilo. Byla jsem velmi lehkomyslná a v této době pro mne byla tato různorodá zájmova činnost vším.

Nakonec jsem však přece školu směla dokončit a v r. 1972 jsem úspěšně odmaturovala. A nejen to, poznatky a zkušenosti ze školy uplatňuji dodnes.

Touto dobou brázdil můj budoucí manžel vlny oceánu, neboť se mu splnil jeho sen být námořníkem a stal se zaměstnancem Československé námořní plavby.

Brzy na to se moji rodiče odstěhovali z Brna do Jižních Čech, malebného města Třeboně, ležícího mezi loukami, lesy a rybníky.

V tu dobu jsem vstoupila do stavu manželského.

Na svatební cestu jsme zamířili, kam jinam než k rodiciům do Třeboně. Velmi se nám tam zalíbilo. Později jsme nevyneschali jedinou možnost navštívit jihočeskou krajinu, kde jsme se cítili krásně.

Cestovali jsme autostopem a brzy přišla myšlenka, zakoupit tam někde chalupu k trvalemu bydlení.

Netrvalo to ani tak dlouho a chalupa byla na obzoru. Za pomocí novomanželské půjčky, která byla v té době velmi výhodná, jsme se brzy stali jejími vlastníky.

Měli jsme to přesně promyšlené. Osm měsíců budu se svým manželem cestovat po moři, což bylo manželkám námořníku povoleno, čtyři měsíce si budeme budovat útulné hnízdečko v Chlumu u Třeboně v chalupě.

Člověk miní, Pán Bůh mění...

Otehotněla jsem, těhotenství bylo rizikové a brzy jsme o první děťátko přišli.

Manžel zkrátkonato opustil své dobrodružné povolání. Zůstali jsme tedy na trvalo v jihočeské chalupě. Ozaměstnání nouze nebyla. Státní statek, sklárna Český křištál, lesy. Manžel byl šikovný, práce se nebať a tak se brzy uchytil.

Po nějakém čase, kdy už jsme měli dvě malé dcery se naskytla možnost zaměstnání u československé plavby Dunajské.

Když se manžel dozvěděl, že s sebou může vzít i svou rodinu, už jsme ani chvíli nezaváhali. Budeme jezdit na lodi po Dunaji a všichni!

Nadesla chvíle odjezdu a my se přesunuli k rodičům, neboť brzký ranní autobus odjížděl do Bratislavы z třeboňského nádraží.

Byl večer. Chystali jsme se ulehknout, když tu manžel vyříkl ono obávané slovo - KOČÁREK.

Kočárek pro naši mladší dcertku zůstal v Chlumu a bez něj jsme jet nemohli.

Tam, se dostal manžel ten večer ještě vlakem, ale zpět mu už něj nejelo. A protože jiná možnost nebyla, vydal se s kočárkem do Třeboně pěšky. Od chalupy k rodičům rovných 22 km.

Zvládl to. Jako ostatně i jiné těžkosti v našem životě. Jen se mi pak po čase svěřil, že ještě dlouho slyšel drnčení kočárku, který tenkrát tlacil temnou nocí.

Nastal nám opět nový život.

Plavili jsme se na nákladním člunu, říkalo se mu Šlepa. Měřil asi 70m a uvezl až 1500t nákladu. Posádku tvořili dva muži. Kormidelník a lodník. Lodník byl můj manžel. Přebyvali jsme na přídi,

kormidelník na zádi. Měli jsme k dispozici malý byteček v podpalubí. Kuchynka, kde jsem vařila na sporáku otápeném dřevem.

Ve čtyřicetistupňových vedrech na železné, rozpálené lodi to byl velmi silný zážitek. Vedle kuchynky koupelna s vodou dunajskou, kterou jsem se pod sprchou krísila během vaření. Pochopitelně jsem vařila v plávkačkách. Dále byla chodbička s pokojíčkou, vše jako pro Sněhurku a sedm trpaslíků. Nám to však stačilo a cítili jsme se tam velmi dobře.

Na palubu vedly schůdky. A protože loď neměla zábradlí, zhotovil můj říkorný manžel dětem ohrádku, kterou vždy na počátku dne postavil a večeř složil. Tam byly děti v bezpečí.

Povinností lodníka bylo vyřešit každé ráno na zádi vlojku a pak ji zase stahnout.

Jednou ráno řík manžel vykonat tuto svou povinnost, my osobní jsme ještě spaly. Když se pak vrácel, ustalul. Děvečka si hrála na palubě - bez ohrádky. Byl to mžik a já ještě spala. Od té doby už se nikdy nestalo, aby visela vlojka dřív, než byla postavena ohrádka.

Na cestu jsme vyplouvali buď z Bratislavы, anebo z Komárna. Pluli jsme přes Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Jugoslavii až do ukrajinské oblasti Sovětského svazu. Cestou jsme zastavovali na nákup a doplňovali nezbytné potraviny.

V přístavech, kde jsme vykládali a nakládali zboží, jsme se zdržovali různě dlouho. Nejednou jsme se stačili seznámit s místními lidmi, dokonce přijmout i pozvání na návštěvu. „Vosti“, jak říkali Těňa a Valerij v ukrajinském Izmailu, s kterými jsme se sblížili na 1. máje. Ten den byl velmi slavnostní, lidé posedávali v parku, radovali se, jedli a zpívali. Naše holčičky růžky někam zmizely a za chvíli se vrátily, v ruce „konfjetku“. Čokoládový bonbon, prodávaný

speciálně o podobných slavnostech. Šly jsme tedy po zdroji a setkali se s manžely Černéckými a jejich malým synkem Aljoškou.

Byli jsme srdečně přijati a od té doby stále zváni. Vždy pro nás připravili plný stuž dostupných dobrat.

Avšak i toto naše dunajské dobrodružství mělo svůj konec.

Vrátili jsme se domů. Manžel byl pak ještě na nějaký čas povolen do Bratislavu a já s děvčaty zůstala v Chlumu.

Rozhodla jsem se, že si najdu nějaké zaměstnání.

Na poště, jako doručovatelku by mne vzali hned, ale místní školka neměla volná místa. Někdo mi však poradil, že v sousední obci volná místa mají a tak se zrodil následující plán:

Zakoupila jsem malý motocykl - Pionýr, který jsem odvezla do školky a zaparkovala. Domů jsem se vrátila autostopem. Maminka mi zatím hlídala děti.

Ráno jsem je odvezla autobusem do školky, předala soudružkám učitelkám, sedla na Pionýra a jela do Chlumu na poštu.

Po práci jsem se opačným způsobem vrátily domů a tak to šlo každý den.

Na poště jsem se brzy zapracovala, ale protože poštý nejsou moje silnou stránkou, potkala mě brzy následující událost.

Po návratu z pochůzky se vždy dělalo na poště vyúčtování. Jednoho dne jsem se nemohla dopočítat. Chybělo mi tisíc korun. Přesně totik, kolik byla vyměřena moje měsíční výplata. Celá skleslá jsem se vracela domů.

Večer, zrovna když jsem koupala děti, někdo zaklepal na dvere. Kdo by to mohl být v tuto večerní hodinu, pomyslela jsem si.

"Paní, nechybí vám něco?" zahlaholil ve dverích. Hned jsem ho poznala. Věděl jsem mu dnes odpoledne vyplácet důchod. Dostal o tisíc korun více. Mával jimi ve dverích a srdečně se smál.

Práce poštorní doručovatelky mě bavila. Byla rozmanitá, ale také náročná. Strídaly jsme se s ostatními doručovatelkami na pěti racionech, některé zahrnovaly dvě obce. Jezdily jsme na kole a tak mohly při práci vnímat i krásy přírody. Na poštu jsme se pak vraceely unavené a vyhledovělé.

Přesně tak unavená a vyhledovělá jsem jednou končila pochůzku a v tašce měla k vyplacení poslední dýchod. Už jsem se nesmírně těšila domů, až se najím.

„Paní listonoško, nemáte hlad?“ Vítala mě paní dýchodkyně. „Mám,“ hlesla jsem. A ona už servírovala pečenou divokou kočnu, brambory a okurkový salát. Myslím, že jsem od té doby už nikdy nic lepšího nejedla.

Toto byla příjemná stránka jinak nelehkého zaměstnání. Bývaly jsme promoklé deštěm, prokřehlé rétrem a zimou, vycerpané, jak jsme mnohdy tlaciily zatížené kolo sněhovými závějemi. Pohlazením byl pak horký čaj, káva, bramborák, či miska vianočního cukroví, v některé z chalup.

Jednou, opět na konec pochůzky, vracejíc se na poštu, zahleďla jsem v tašce zapomenutou pohlednici. Jen nějaký pozdrav z rekreace, snad nic důležitého. A tak jsem si pomyslela, že to doručím zítra. Ale nedalo mito. Asi by mě třítilo svědomí. Obrátila jsem se a vydala na cestu zpět. Naštěstí to nebylo daleko. První, co jsem uviděla, byla velká hromada uhlí, až potom jsem spatřila malou, drobnou babičku. „Kdo vám to složí,“ zeptala jsem se a babička jen pokrčila rameny. V oku se jí zaleskla slzička.

V tu chvíli mi proletěla hlavou myšlenka, že zrovna dnes má přijet na návštěvu můj tatínek, takže mu svěřím holčičky

a pojedu skládat uhlí.

Všechno klaplo jak mělo a já se brzy a s vervou pustila do likvidace velké hromady. Ve dvou kbelících jsem nosila uhlí ze dvoře do sklepa. Po určité době jsem pochtila, že mi dochází síly. V tu chvíli mi babička oznámila, že jede do obchodu pro sváčinu a že si zatím odpočinu. Srdcečnosti jsem přijala tuto nabídku a přitom přemýšlela, co bude s druhou polovinou uhlí. Zítra už hledání dětí mít nebudu.

Dopadlo to překvapivě dobře. Babička se vrátila nejen se sváčinou, ale i s dvěma mladými ženami, kterým kdysi hledávala děti a ony zbytek uhlí do sklepa odnosily.

Přiblížila se povinnost školní docházkky a tatínek se nám definitivně vrátil domů z Dunaje. Chtěl být u toho, až to vypukne.

Časem nám přibyly ještě tři děti, chlapec a dvě dívčátka. Byla jsem doma a starala se o rodinu.

Jednou v neděli po mší svaté oznámil kněz zahájení kurzu pro katechety za účelem vyučování náboženství. Okamžitě jsem zareagovala. Po něčem takovém jsem již dlouho toužila. Páter se podivil: „Při toliku dětech?“ Můj tatínek také pochyboval kroutil hlavou, ale manžel neměl námitek, maminka přislíbila pomoc a tak se šlo studovat.

Pocházím z křesťanské rodiny. Do kostela jsme chodili pravidelně, ve školních letech jsem navštěvovala i náboženství. Moc vědomosti jsem však neměla. Bible byla v té době ještě téměř nedostupná a já jsem hladověla, prohloubit své znalosti.

A tak započala vikendová setkávání v českých Budějovicích, kde jsme se snažili za jediný rok načerpat co nejvíce vědomostí. Po ukončení tohoto kurzu jsem získala Kanonickou misi - oprávnění k vyučování náboženství. Velmi jsem se na to těšila. Ale ouha! Nebylo to zdaleka tak snadné jak jsem si představovala. Jen udržet pozornost dětí! Musela jsem se na každou hodinu pečlivě připravovat, jinak se děti rozdiročily a byly nezvládnutelné. Naštěstí jsem hrála na kytaru a v té době začaly vycházet zpěvinky křesťanských písni, takže tímto byla ohrožená pozornost růždy zachráněna. Také kreslení biblických příběhů pomáhalo s osvojením potřebných vědomostí.

Všimla jsem si, že v odpoledních hodinách, kdy probíhala výuka, jsou děti už částečně unavené a mnohdy i hladové.

Napadlo mi přinést v misce rozkrájená jablíčka. Děti se na ně vrhly, miska byla za chvíli prázdná a děti viditelně pochlívate. Od té doby jsem do školy bez jablíček nesla.

Jednou jsem nakupovala v Třeboni a odtud pak jela rovnou na hodinu náboženství, která ten den probíhala ve škole u Lužnice a vzdálelého táboraště.

Koupila jsem pecen chleba a grilované kuře s tím úmyslem, že bude ten den výuka v přírodě.

Krásné počasí nám přálo a není tedy divu, že to byla jedna z nejúspěšnějších hodin, plná radosti a vděčnosti.

Během téhoto let nám Katechetické středisko zařizovalo různé vzdělávací kurzy, pořádalo duchovní svádení - tzv. Exercicie a rozmanité návštěvy poulních míst. Díky této jejich péči jsem mohla navštívit Řím, Assisi, Jeruzalém, Nazaret, Betlém a jiné lokality.

Na prázdniny jsme pak my katechety připravovali pro děti tábory.

Přibližně v této době jsem obnovila kontakt s Erou.

Po dvaceti letech, během kterých jsme o sobě neměly žádne zprávy, jsem při jedné návštěvě Brna zazvonila u tak známých a mně tak blízkých dveří. Byla jsem napjatá a rozrušená.

Rozštěkal se pes a po chvíli se nahoru otevřelo okno a objevila se Evina hlava. Nedivila se však dolů, na mě, ale někam nahoru, k nebesům. „Kdo je tam?“ zeptala se. Celá udivená jsem se představila. „Dívče moje,“ slyším jako dnes.

Po chvíli stanula dole přede mnou i s bílým rodičím psem.

Eva byla nevidomá.

Padly jsme si do náručí a obě vnímaly, jak moc jsme si chyběly. Pozvala jsem ji k nám a ona pozvání přijala. Přijela autobusem a prožily jsme u nás týden plný povídání a vzpomínek.

Ale také překvapení. Když jsem totiž stoupila večer do pokoje a rozsvítla, uviděla jsem Eru, jak sedí v křesle a pleše ponožku.

Tyto ponožky jsem pak od ní dostala na památku. Byla velmi šikovná.

Když zjistila, že se denně modlím růženec, hned se to chtěla naučit také a nebylo na překážku, že je evangelička.

S stejným nadšením se ke mně připojila, když jsem se rozhodla pro korespondenční studium Bible. Pracovala přes počtač a na zkoušky jsme jezdily spolu. Tento dvouletý kurz jsme úspěšně dokončily.

Nevštívily jsme spolu několik mariánských poutních míst.

Byly jsme v Lurdeeh ve Francii, v portugalské Fatimě, v Medjugorje a jinde. Ve Fatimě jsme prožily úžasné vyznamenání.

Každý večer je tam na programu světelný průvod. Tisíce lidí s rozžatými svícemi procházejí po setmění rozlehlym náměstím za zpěvu Fatimské hymny a modlitby růžence. Tuto modlitbu

předříkávají účastníci různých národností. Eva byla vybrána za českou republiku a já s ní jako doprovod.

Stály jsme na podiu mezi ostatními vybranými a předříkávaly desátek tance v češtině.

Pod námi procházel obrorský světelny průvod, každý odpovídal ve svém jazyce a při zpěvu Ave pozvedli všechni svíce nad hlavu. Bylo to nezapomenutelné, velkolepé!

„Hlášení místního rozhlasu... zahajujeme tanecní kurzy pro všechny věkové kategorie“, zaslechla jsem jednoho krásného dne v naší obci.

Když jsem tanecní zanedbávala a dnes jsem si troufala pouze na polku a valčík. Když na plese zaznělo tango, utíkala jsem se schovat na WC.

Musím podotknout, že manžel neměl zájem o tuto aktivitu, ale nebránil mi. Objevil se i lichý tanecník a výuka mohla začít. Waltz, tango, čeča, mambo a samozřejmě valčík a polka.

Nyní už jsem se nemusela bát jít na ples. Ale jak známo, s jídlem roste chut. Nechtělo se mi s tancem rozloučit.

Avšak i toto jsem si směla dopřát. S novým partnerem jsme absolvovali další kurz, tentokrát v Českých Budějovicích.

Naučili jsme se nové tance a zdokonalili, co už jsme znali. A potom nastalo pravidelné dojíždění do třebomíšských tanečních na krásný parket.

Tam si mě jednou všiml místní Špičák lázeňský a požádal mne o sólový vystup. Měla jsem obavy, že to nezvládnu, ale dopadlo to dobrě. do té míry, že jsem se stala jednou z jeho partnerek pro toto jeho sólo vystoupení.

Když jsem se doslechla, že je možnost učit se hrát na varhanы i v tomto mém věku, neváhala jsem ani chvíli a hned jsem se přihlásila.

Cvičila jsem tak urputně, že se mi zanítily šlachy na rukou a byla jsem nucena zvolnit. Naucila jsem se několik písni, abych byla schopna zastoupit naši varhanici až to bude potřeba. Ale projevila se velká tréma. Jednou to došlo tak daleko, že jsem přestala hrát uprostřed mše svaté. Pan farář přerušil obřad a chtěl jít na kůr zachránit můj život. „To je jen tréma“, pískla jsem dolů a od té doby na varhanы v kostele nehraji.

Hodí se mi však vědomosti i zkušenosti za těch několik let nabýté, neboť jsme vloni založili seniorskou skupinku, kde hrajeme a zpíváme písni, které složil většinou můj bratr Jirka.

Do kostela chodím dál, už jen dolů a při mše svaté zastávám službu lektorky. Zpívám Žalmy, předčítám přímluvy a vlastně dělám, co je třeba. Připravuji na mše svatou, dělám květinovou výzdobu a také provádím poutrníky.

V chalupě jsme zůstali s manželem sami, občas tu je s námi naše světoběžnice Helenka, předposlední dcera.

Máme čtrnáct vnuček a děti nás rádi navštěvují. Vnoučata zde tráví prázdniny. Učí se pěstovat zeleninu i kytičky a když sklidí plody své práce, hrdě si je odváží domů.

Vloni jsem se naucila plést ponozky a to mne velmi baví. Stále mám nějaký par rozpleteny a když je volná chvíle, usedám, abych aspoň kousíček upletla.

V Třeboni mám ještě starou maminku a občas k ní jezdím,

pomoct, co je třeba.

Mnohokrát jsem se zamýšlela nad tím,
co je vlastně moje povolání. Často jsem litovala, že jsem
večer unavená, nejradiji bych ještě dělala to, či ono.

Ale je to dobré zařízeno. Člověk musí odpočívat,
aby osvěžil tělo i duši. A pak osvěžený muže přijít
na to, že je jedno co děláme, hlavně abychom to dělali
s láskou.

A já k tomu dodávám:

- Svými činy velebme Věčného Krále. -